

Copyright © SIONO Editura

Toate drepturile rezervate. Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor pe orice suport audio, video sau electronic fără acordul în scris al editurii, cu excepția citatelor scurte, mai mici de 100 de cuvinte, necesare pentru recenzii sau referințe.

SIONO Editura

Bd. Ion Mihalache 93 - 105, Sector 1

București, România

office@sionoeditura.com

www.sionoeditura.com

Redactor: Em Sava

Coperta: Radu Prodan

Ilustrația copertei: Alexandru Popa

(<https://www.artstation.com/pixelasylum>)

Corectură: Issabela Cotelin

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

YARA, K. T.

Solomonarii / K. T. Yara. - București : Siono Editura, 2022

ISBN 978-630-6509-08-9

821.135.1

K. T. YARA

SOLOMONARIII

SIONO
EDITURA
București, 2022

unui adevăr de ieri sau de azi, în realitate însă personajele, fiecare intens conturate, umplu cu prisosință o scenă, într-un regal de replici savuroase, pline de umor.

Astfel, după un șir lung de întâmplări în care, pe alocuri este fluturată prezența mamei și facem cunoștință chiar și cu tatăl lui Katia, după ce înțelegem simbolurile care se leagă unele de celelalte, așa cum casele și piețele orașului sunt legate între ele de străzi, enigma se dezvăluie în miezul vârtejului de vânt, căci ce este adevărul, dacă nu lumina lumii adunată în miez.

O poveste pe cât de spumoasă, pe atât de vizuală și de frumoasă la capătul căreia parcă aștepți să vezi ce se va mai întâmpla. Un condei extrem de vizual și de încărcat de simboluri al autoarei pe care sunt onorată că am putut s-o citesc înainte de apariția acestei minunate cărți.

psi

CUPRINS

Solomonarii	7
Postfață	195

Soarele se pregătea de culcare peste culmile munților. Ritmul micii așezări se transformase din iureșul venirii acasă în cel molcom de dinaintea cinei, animalele fuseseră hrănite în adăposturi, gărzile închiseseră porțile mari de lemn ale cetății și lăsaseră veghetorii în turnurile de strajă, din vetrele caselor rotunde din piatră se ridicau aburii tocanelor de legume și fumul lemnului ars pentru cină.

Din loc în loc mai erau copii care nu se lăsau duși de la joacă la prima strigare a mamelor și bărbați care puneau la cale ziua de lucru de mâine, iar femeile mai treceau grăbite spre casă cu vreo ulcică de lapte.

Din locul lui, Moș Vifor privea la toate liniștit. Ucenicii urcaseră în peștera care le ținea de casă pentru trei ani, truda zilei se încheiase, era timpul să se lase cuprins de ritmurile naturii din jur, să simtă freamătul copacilor, rădăcinile pulsând întinse sub pământ, clinchetul izvoarelor, goana norilor pe cer.

Își auzi confratele de la zeci de pași. E drept,

omul nu încerca în niciun fel să își ascundă pașii, se trase pe o margine a stâncii albe și tocite de vreme pe care stătea, făcându-i loc și celui alt.

Cerul devenise un spectacol, portocaliu, roz, violet, roșu de jărat, toate se amestecau, dând naștere unei frumuseți infinite, ar fi zis nepământești dacă nu ar fi știut că iadul, raiul și pământul sunt unul și același loc.

Era o seară caldă de mai, dar, când prietenul lui se așeză alături, simți mirosul gerului ca pe ceva străin, ca și cum nu l-ar fi însoțit și pe el. O vreme rămaseră tăcuți, privind cetatea și munții din jurul ei.

Piatra Roșie era așezată pe o culme protejată natural. Exista o singură cale de acces, cu scări din marmură albă, bine șlefuite, la care ducea un drum pieptiș de munte prin păduri. Drum era mult spus, mai degrabă cei care aveau treabă și voie să ajungă în cetate cunoșteau arborii care marcau cotiturile, pentru că stânca nu arăta vreun semn al trecerii pașilor. Spre deosebire de cetățile de câmpie, spre care pașii călcau iarba și bătătoreau pământul, muntele nu păstra urme ale trecerii oamenilor.

Celelalte părți ale cetății erau inaccesibile, piatra roșie era tăiată aproape vertical, nu lăsa vreo șansă nici copacilor să prindă rădăcini, nici oamenilor să își poarte pașii. Zidurile de apărare înconjurau așezarea ca și cum ar fi fost pusă în mijlocul câmpiei, iar oștenii vegheau din

turnurile de acces. Nu era o cetate mare – câteva sute de locuințe rotunde, un templu, un disc solar și un altar de sacrificiu pentru zei. Suficient să îți duci viața sub cerul înalt și albastru, urmând ritmul anotimpurilor.

Undeva, în cetatea de sub ei, un caval începuse să cânte, melodia ridicându-se în aerul înserării în volte cumva triste și cumva împăcate, ca un dar ritual. O pală de vânt le învolbură robele albe și pletele.

Părul lui Moș Vifor era un amestec de alb și portocaliu, în timp ce părul noului venit strălucea întru totul alb, ca zăpada proaspăt căzută în lumina lunii, însă nu arătau bătrâni, așa cum, de altfel, nici tineri nu păreau. Erau doi oameni fără vârstă, cu fața cuprinsă de o asemenea împăcare cu sine și cu mersul lumii, încât te lăsa fără cuvinte.

– Vântul de apus, care prevestește sfârșitul, spuse noul venit cu ton măsurat.

Moș Vifor privi discul lunii noi care se ridica deasupra crestei din fața lor, subțire, albă, strălucitoare, cu trei cercuri în jurul ei.

– Lună încercănată, Bendis pare pusă pe blestemății.

Confratele lui se mulțumi să dea din cap.

– Și vântul e altfel, i s-a schimbat suflul, veștile dinspre Roma sunt îngrijorătoare, se schimbă lumea, conducători noi, vremuri noi, zei noi. Ce se va întâmpla cu cei vechi?

Celălalt tăcu vreme îndelungată înainte să răspundă și, când o făcu, folosi aceeași voce măsurată, fără emoții, privindu-l direct cu ochii lui de un albastru aproape argintiu:

– Zeii nu se schimbă niciodată, la vârsta lor se mai plictisesc de un cult și iau o formă nouă, ca să nascocescă alte obiceiuri, dar nu se schimbă, numai se deghizează. Lumea curge mereu la fel, aceleași roluri cu alți actori și noi, ca și zeii, ne amestecăm veșnic în cursul ei, printre oameni, fiecare cu ale lui. Oamenii își trăiesc viețile, zeii se joacă, noi ne vedem de furtuni și balauri.

Moș Vifor cugetă că celălalt avea dreptate, nu numai pentru că era maestrul lui; ciudat lucru, indiferent cât de bătrân va fi el însuși vreodată și câți ucenici va fi crescut, celălalt va fi mereu maestrul lui și lumea va avea întotdeauna un sens în plus pentru el, dat de cele câteva sute de ani pe care le petrecuse în ea înainte ca Moș Vifor să se nască măcar.

Nu era nevoie să schimbe cuvinte pentru a ști fiecare ce gândește celălalt. În curând cei trei ani ai ucenicilor de acum se vor încheia și la fel primele cinci sute de ani de maestru ale lui Moș Vifor, în curând urma să își ia toiagul de alun, să cheme un balaur și să pornească în lume, să își viziteze ucenicii, așa cum maestrul lui venise la el, să se asigure că urmau cărarea dreaptă și că secretele erau bine păzite.

În curând cei cinci Bătrâni ai grupului urmau

să treacă din nou lumea prin sită și să îl găsească pe cel născut în ultima sută de ani. Uneori îi găseau când erau bătrâni, oameni pe care timpul nu părea să îi macine ca pe semenii lor, alții îi găseau când erau copii, micuții ciudați care stârneau furtuni când plâneau. Îi culegeau din lumile lor și îi învățau să își stăpânească puterea, să facă bine, să lase lumea să treacă pe lângă ei.

Solomonarii țineau lumea în echilibru în părțile astea ale pământului și fie ca toți zeii noi și vechi să ferească lumea de dispariția lor sau, mai rău, de amestecul lor în mersul vieții oamenilor.

*

Ziua începuse fabulos, își spusese Katia în vreme ce străbătea încă una dintre străduțele întortocheate și în pantă ale Sibiului. Venise pe urma unei povești, fără să dea mare atenție locului în care urma să ajungă, dar orașul o cucerise. Bine, poate nu tot orașul, dar partea lui veche, fără îndoială. Era unul dintre locurile în care timpul parcă refuză să treacă și, de când se știa, începuse să meargă și să vorbească simultan la șapte luni și cam tot de pe atunci durau primele ei amintiri. Timpul trecut fusese pentru ea un subiect care o fascinase atât de mult, încât era istoric.

De fapt, timpul chiar trecea? Trecutul,

prezentul și viitorul chiar erau aliniate pe o axă, așa cum învățăm când suntem mici? Cine spune că undeva, într-o zonă a timpului din care omenirea a ieșit deja, trecutul nu continuă să se întâmple fără ca oamenii să mai fie martori? Ca în povestea cu copacul care cade într-o pădure și nu face zgomot sau, pur și simplu; nu este nimeni prezent, să depună mărturie pentru zgomotul iscat?

Erau avantaje și dezavantaje la treaba asta: pe de o parte ideea că viitorul deja se întâmplă, așteptându-ne să ajungem la el, era atrăgătoare, pe de altă parte, dacă deja se întâmplă, e posibil să mai schimbăm ceva sau suntem prizonierii unui scenariu deja pus la punct, până la ziua în care vom reuși să ne ucidem ca specie sau să evoluăm?

Clătină din cap, ca pentru a-și limpezi gândurile. De când pusese piciorul în Sibiu, problema timpului părea să fie mereu undeva în gândurile ei de suprafață sau de adâncime, lucru curios dacă te gândeai că înainte nu o preocupase, fiind mai mult decât mulțumită cu formula convențională a timpului care trece și fără niciun gând în direcția că poate noi trecem prin timp.

Orașul ăsta, cu străzile lui pavate cu piatră cubică, cu bastioanele vechi de sute de ani, ajunsese acum în centrul cetății pe care pe vremuri o apărau, cu casele care te privesc furiș prin ochi oblici, încrustați în acoperișuri și cu străzile

suficient de largi pentru a lăsa să treacă un cal, poate doi, dar în niciun caz mașinile de teren pe care contemporanii se străduiau să le strecoare, orașul ăsta o trimisese cumva în trecut, ca și cum peste noapte dobândise capacitatea de a călători prin timp.

Își petrecuse o parte a dimineții la o cafenea incredibilă, poate cafenea era mult spus, erau, de fapt, patru măsuțe așezate de-a lungul unei străduțe mărginite de case și unul dintre zidurile cetății, cărămida roșie a zidului, pereții viu colorați ai caselor, șerpuirea străzii în sine, aveau darul de a te scoate din prezent într-un timp continuu, fără borne.

Lucrurile păreau să se așeze cum nu se poate mai bine, reușise să câștige încrederea măicuțelor de la Mânăstirea Ursulinelor, suficient cât pentru a o lăsa să cerceteze tomurile groase cu file aproape străvezii ale bibliotecii; e drept, informațiile încă nu curgeau în vreun șuvoi, ci mai degrabă picurau când și când, dar imediat ce pune piciorul pe stradă se simțea inspirată și starea o ținea până seara, când se așeza cu un pahar de vin în fața laptopului, să depene povestea în cuvinte.

Un sunet venit ca de la mare depărtare o scoase din gânduri. Nu era niciodată atentă pe unde merge, ci se mulțumea să pună un pas în fața altuia, cu privirea rătăcind pe fațadele caselor din jur sau pe îmbinările acoperite de mușchi

verde ale pietrelor cubice. Probabil pe străzile astea curgea un râu de magie, pentru că, deși străzile erau circulare din greu, mușchiul părea proaspăt și neatins de pașii oamenilor, ca și cum ar fi avut la dispoziție o misterioasă sursă de regenerare instantanee.

Descoperi cu mirare că era în Piața Huet și că soarele vesel al dimineții dispăruse, înlocuit de un cer plumburiu și prevestitor de furtună; în lumina asta cenușie, orașul părea chiar mai potrivit legendei pe care o căuta, marcând toate căsuțele pentru a fi alese „casă de vrăjitori” sau vrăjitoare, de ce nu?

Un fulger impresionant incendie cerul, urmat de un tunet care părise să miște un pic din loc inclusiv zidurile cetății – cu siguranță nu mai era timp de plimbare prin cetate, trebuia să ajungă acasă. O pală de vânt îi făcu părul să fluture sălbatic în jurul feței, un vânt ciudat care mirosea a legende, a ger și... a necazuri.

Ploaia care începu să se reverse în aproape același moment îi întrerupse șirul gândurilor și o făcu să alerge spre Pasajul Scărilor înainte de a explora partea cu necazurile.

*

Un tunet păru să zdruncine lumea din temelii și, deși nu se considera un tip suferind de temeri superstițioase, inspectorul Rareș Mărăscu se opri

o clipă din completatul nesfârșitelor rapoarte pe care trebuia să le scrie pentru fiecare ceartă între vecini sau puști care decisese să plimbe mașina familiei pe o stradă pustie. Se gândi chiar dacă ar trebui să își facă semnul crucii sau să spună o rugăciune protectoare în fața vremii care o luase razna definitiv.

Era maxim ora 14 după-amiază, într-o zi de mai și afară era aproape întuneric; deși dimineața începuse bine, cu un soare cald și vesel, în jurul prânzului lucrurile se schimbaseră. Întâi apăruse un nor timid, pe care nimeni nu se gândise să îl bage în seamă, apoi încă unul și până la urmă cerul se întunecase și apoi începuseră să curgă șuvoaie nesfârșite de ploaie.

Un fulger brăzdă cerul, dublat de un tunet nou și Rareș se gândi că timpul omenirii era pe sfârșite și, din câte știa el, nimeni nu fusese încă mandatat divin să facă o arcă.

Fu nevoit să se întrerupă din așa gânduri atunci când își dădu seama că nu fusese un tunet, ci ușa biroului, care se trântise de perete, lăsând să năvălească în birou unul dintre cavalerii apocalipsei. Aparent, informațiile biblice nu erau corecte, cel puțin unul dintre ei umbla pe propriile picioare sau, mai exact, fără cal.

Apariția udă din cap până în picioare îl măsură destul de sceptică înainte de a se decide să vorbească și păru să o facă nu pentru că el ar fi prezentat vreo garanție, ci pentru că era singura

ființă din birou.

– Am găsit un cadavru, anunță ea, fără vreo emoție deosebită în voce, așa cum orice alt om ar fi spus că a găsit o bancnotă pe stradă.

– Poftim?

– Am găsit o persoană decedată, lipsită de viață, defunctă.

– Am înțeles partea asta.

– Atunci pe care nu ai înțeles-o?

Probabil undeva, în Academie, ar fi trebuit să îi instruiască pentru asemenea situații, dar, cum nu o făcuseră, cel puțin nu în generația lui, Rareș se trezi căutând cu disperare ceva oficial și adecvat situației de spus.

– Unde? Cum?

– În Pasajul Scărilor, aproape m-am împiedicat de el, așa că am luat-o spre secție, să anunț.

– Nu era mai simplu să dați un telefon?

– Cred că ar fi luat ceva mai mult timp să îmi cumpăr unul, numai ca să anunț la 112 că am găsit un mort.

– Ați verificat dacă este mort?

– Nu!

– Și totuși sunteți sigură că e mort, nu se putu abține să nu mormăie.

– La modul absolut!

Din pocnetul sec al vocii de final, era lesne de înțeles că vizitatoarea începea să își piardă răbdarea cu modul în care se desfășurau

evenimentele.

Cumva Rareș reușise să își depășească uimirea, descoperind că în timpul ciudatei conversații ridicase receptorul telefonului și formase numărul centralei. Anunță evenimentul, solicită intervenția colegilor și a unei ambulanțe, apoi se întoarse spre strania apariție din biroul lui.

– Să mergem, trebuie să îmi arătați unde este, sunt șanse să ajung înaintea colegilor de la criminalistică, poate avea nevoie de prim ajutor și oricum nu am vrea să fie contaminată scena.

Femeia ridică imperceptibil sprânceana dreaptă.

– Mă îndoiesc să îi poată folosi primul ajutor, dar da, ar trebui să mergem înainte ca toată lumea care ar putea să se plimbe prin potopul ăsta să năvălească în scenă.

Acum, că ea subliniase asta, imediat ce ieșiră în ploaia care cădea nu în picături, ci în șuvoaie groase de apă, își dădu seama că erau singurele suflete care bântuiau pe străzi, dar, cum orice încercare de a vorbi era imediat sancționată cu un val de apă, se mulțumi să îi facă semn să o ia înainte și să îl conducă.

Femeia nu părea deranjată de deluviu, se plimba prin ploaie cu aceeași grație pe care bănuia că o avea și pe vreme frumoasă, mergând dreaptă, ca și când apa nu ar fi căzut în valuri din cer, fără să tresară la tunete și fără să dea vreo